

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/61/2015
Identifikačné číslo spisu:	7213010394
Dátum vydania rozhodnutia:	08.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7213010394.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Micháлика a sudcov JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Petra Hatalu na neverejnom zasadnutí konanom 8. júna 2016 v Bratislave, v trestnej veci obvineného O. N. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 6. mája 2014, sp. zn. 5 To 22/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného O. N. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Košice II z 11. februára 2014, č. k. 7 T 23/2013-363, bol obvinený O. N. uznaný vinným zo spáchania 1/ zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona, 2/ prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

1/ v Košiciach, na ulici Osloboditeľov č. 15, dňa 25. októbra 2012 v čase o 00.25 hod., vošiel do predajne na benzínovom čerpadle Slovnaft, namieril strelnú zbraň nezisteného typu a výroby na predavačku R. O. so slovami „dávaj peniaze“, na čom mu v obave o svoj život a zdravie vydala z pokladne finančnú hotovosť vo výške 400,- eur, pričom na ňu obžalovaný stále mieril a podal jej „ešte“, kde mu zo šuplíka vydala obálku s tržbou z mýtného vo výške 1.421,09 eur a podala ju obžalovanému a ten z miesta odišiel na neznáme miesto, čím takto pre poškodenú Z. Y. spôsobil škodu vo výške 1.821,09 eur a poškodenej R. O. nespôsobil žiadne zranenia,

2/ v Košiciach vo dvore domova sociálnych služieb na ulici Andrašíkovej a inde od doposiaľ nezistenej doby do dňa 25. októbra 2012, v osobnom motorovom vozidle značky Renault Clio EČV: G. XXX Y., bez povolenia prechovával 6 kusov streliva kalibru 22lr. s okrajovým zápalom, ktoré v zmysle zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive podliehajú evidencii, pričom obžalovaný nie je držiteľom žiadneho zbrojného preukazu oprávňujúcim ho k držbe a noseniu zbraní a streliva.

Za to bol obvinenému podľa § 188 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 37 písm. m/

Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 (deväť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. súd zaradil obvineného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd zaviazal obvineného nahradiť poškodenej strane, spol. V. Z. A., a. s. so sídlom W. rad 4, XXX XX N. škodu vo výške 1.787,90 eur.

Proti vyššie citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie obvinený O. N., o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 6. mája 2014, č.k. zn. 5 To 22/2014-395 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Košice II z 11. februára 2014, č.k. 7 T 23/2013-363 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, ako aj vo výroku o náhrade škody.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. s poukazom na právoplatne uznanú vinu rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 17. septembra 2013 sp.zn. 7 T 23/2013, v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 9. januára 2014 pod sp. zn. 5 To 76/2013 za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, s použitím § 188 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák. uložil obvinenému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. súd zaradil obvineného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodenej strane V. Z. A. a.s. so sídlom W. F. 4, XXX XX N. škodu vo výške 1.787,90 eur.

Proti druhostupňovému rozsudku podal obvinený v zákonnej lehote prostredníctvom obhajcu dovolanie, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Tr. por. Dôvodil tým, že rozhodnutie prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu bolo založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a nesprávnym právnym posúdením zisteného skutkového stavu. Poukázal na nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 6. mája 2014, č. k. 5 To 22/2014-395, keďže podľa názoru obvineného sa odvolací súd sa nevysporiadal s výrokom o vine pod bodom 2/ prvostupňového rozsudku vo výrokovej časti rozsudku.

Obvinený je toho názoru, že prvostupňový súd a následne aj odvolací súd založil svoje rozhodnutie na dôkaze, ktorý nebol vykonaný zákonným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., ktorým je videozáznam z bezpečnostných kamier z miesta činu, na ktorom je zachytený priebeh skutku. Podľa obvineného, uvedený dôkaz nebol na hlavnom pojednávaní vôbec vykonaný a napriek tomu sa na tento dôkaz odvolával prokurátor, neskôr ho do odôvodnenia svojho rozsudku prevzal a odvolával sa naň aj prvostupňový a následne odvolací súd. Aj napriek viacerým námietkam obhajoby voči tomuto postupu, prvostupňový súd prikrešil k vykonaniu tohto dôkazu jeho prebratím na hlavnom pojednávaní až dňa 11. februára 2014, kedy už bolo o vine vo veci zločinu lúpeže právoplatne rozhodnuté. Obvinený má za to, že hoci uvedený videozáznam bol veľmi nízkej kvality, na ktorom bolo možné vidieť iba neidentifikovateľnú postavu v tmavom oblečení, prvostupňový a následne aj odvolací súd bez akýchkoľvek pochybností určili, že ide o osobu obžalovaného. K takémuto závažnému rozhodnutiu by však mala podľa obvineného dospieť iba osoba, resp. ústav na to zákonom určený a vypracovať k takejto identifikácii aj príslušný znalecký posudok, alebo odborné vyjadrenie.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1, písm. i/ Tr. por. poukázal na ustálenú súdnu prax (R 40/1969), podľa ktorej zistenie skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudiť akúkoľvek pochybnosť. Ďalej poukázal na to, že súd môže oprieť výrok o vine i o nepriame dôkazy, a to len za predpokladu, že vo svojom súhrne tvoria logickú, ničím neporušovanú a uzavretú sústavu nepriamych dôkazov, navzájom sa dopĺňujúcich a na seba nadväzujúcich, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich možno vyvodiť jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru (R 38/1970). Zdôraznil skutočnosť, že prvostupňový ako aj odvolací súd

zdôvodňoval a opieral svoje rozhodnutie len o nepriame dôkazy. Podľa obvineného, tieto dôkazy následne vo svojich odôvodneniach nesprávne interpretoval. Ako príklad uviedol svedeckú výpoveď svedkyne R. O. uvedenú v odôvodnení prvostupňového súdu zo dňa 17. septembra 2013 na str. 4, ktorá uviedla, že páchateľ mal mať oblečenú „károvú mikinu“. Takúto skutočnosť však svedkyňa nikdy neuviedla. Ďalej mala svedkyňa uviesť, že „určite vie“, že kukla mala otvor na ústa, pričom svedkyňa na hlavnom pojednávaní si na túto skutočnosť nepamätala a v prípravnom konaní uviedla, že otvor asi nemala. Svedkyňa jednoznačne uviedla, že nevie identifikovať páchateľa skutku a obvineného spoznala iba ako zákazníka. Namietal, že súd to však interpretoval, že ho spoznala ako páchateľa skutku. Takéto nezrovnalosti sa podľa obvineného nachádzajú skoro pri všetkých svedeckých výpovediach, o ktoré sa opiera súd vo svojom odôvodnení. Na všetky tieto nezrovnalosti uvádzané súdom, ktoré je možné jednoducho preukázať porovnaním so zápisnicami z hlavného pojednávania obvinený dôrazne upozorňoval a namietal ich vo svojich odvolaniach, avšak odvolací súd sa s nimi nijako nevysporiadal, ale naopak si ich osvojil vo svojom odôvodnení.

Ohľadom uznania viny v bode 2/ za prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1/ Tr. zák. má za to, že prvostupňový a následne aj odvolací súd, nesprávne posúdili zistený skutkový stav. Nesúhlasí s názorom súdu ohľadne naplnenia skutkovej podstaty prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Tr. zák. Namietal, že súd si nesprávne vykladá pojem „držby“, nakoľko držbou (possessio) je stav faktického ovládania určitej veci, pričom držiteľ s touto vecou nakladá ako s vlastnou. Ako už uviedol obvinený vo svojej výpovedi, nájdené náboje iba pozbieral a uložil do dverí auta, nepoužíval ich, nijako s nimi nenakladal a ani sa o ich osud ďalej nestaral, v podstate na ne zabudol. Z tejto skutočnosti vyplýva aj jeho námietka voči naplneniu subjektívnej stránky tohto trestného činu, nakoľko táto vyžaduje úmyselné zavinenie. Na základe ustálenej judikatúry je toho názoru, že ľahostajný vzťah k výsledku trestnej činnosti sa pod kategóriu nepriameho úmyslu nezaraduje, pretože skutočný vzťah ľahostajnosti k následku nestačí na naplnenie vôľovej zložky nepriameho úmyslu.

Na základe vyššie uvedeného je obvinený toho názoru, že dovolanie je dôvodné a sú splnené podmienky na zrušenie napadnutého rozsudku v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ a § 374 ods. 3 Tr. por. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach a prikázal mu vec v potrebnom rozsahu znovu prejsť a rozhodnúť.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Košice II podaním z 24. júna 2015, ktorý sa nestotožnil s dôvodmi uvedenými v dovolaní. Uviedol, že po podaní odvolania, Krajský súd Košice rozhodol dňa 09. januára 2014 uznesením, kde zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu pre skutok v bode 2/ obžaloby, ktorý bol kvalifikovaný ako prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona. Výrok o vine obvineného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona nadobudol právoplatnosť a odvolací súd zrušil v tejto časti len výrok o treste a spôsobe jeho výkonu. Vec následne odvolací súd vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Prvostupňový súd mal následne rozhodnúť o výroku o treste v bode 1/ rozsudku a o výroku o vine a treste v bode 2/ rozsudku.

Prvostupňový súd však znova nesprávne rozhodol o vine aj za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona, ktorého výrok už bol právoplatný a ktorý teda odvolací súd napádaným rozsudkom správne zrušil. Prokurátor považuje ďalšie dovolacie dôvody uvádzané odsúdeným za irelevantné. Kamerový záznam z miesta činu bol pre rozhodnutie o uznaní viny iba podporným dôkazom. Odsúdeného usvedčujú ďalšie priame dôkazy ako stopy DNA v motorovom vozidle blízko miesta činu, zhoda DNA zo zásobníka zbrane, zhoda DNA z bundy, ktorú mal páchateľ oblečenú v čase spáchania skutku a iné. Na námietku obvineného, že nesúhlasí s tým, že bol odsúdený aj za prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona, uviedol, že bola jednoznačne preukázaná vina odsúdeného, ktorý sa dokonca priznal, že náboje našiel v aute, prezrel si ich a odložil ich do priehradky. Podotkol, že podľa § 294 ods. 1 je uvedená faktická držba, a teda je vyjadrený aj nepriamy úmysel odsúdeného tieto náboje držať a teda disponovať s nimi. Preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že toto bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por., v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por., dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Pokiaľ ide o vyššie uvádzanú viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, tak tu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav

veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

K dovolateľom označenému dovolaciemu dôvodu (§ 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.) najvyšší súd uvádza, že za nezákonnosť vykonania dôkazu nemožno považovať hodnotenie dôkazov zo strany súdu v rozpore s predstavami obvineného. Najvyšší súd zdôrazňuje, že je v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, aby súd rozhodol, ktoré dôkazy na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, vykoná, bez ohľadu na to, ktorá zo strán konania ich navrhla. Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní, znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutiu.

V posudzovanom prípade s ohľadom na obsah vykonaného dokazovania (výpovede obvineného, svedkov, listinných dôkazov, znaleckých posudkov) správne súdy dospeli k záveru, že spáchanie stíhaných skutkov bolo obvinenému preukázané, pričom s vykonanými dôkazmi sa vysporiadali jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach. Súd prvého stupňa vyhodnotil ich obsah a zároveň odôvodnil, ktoré skutočnosti vzal vo vzťahu k obvineným popieranej trestnej činnosti za preukázané. Odvolací súd v rámci svojho prieskumu nemal ku skutkovým záverom súdu prvého stupňa žiadne výhrady a na ním zistený skutkový stav pri rozhodovaní o riadnom opravnom prostriedku obvineného naviazal, pričom svoje úvahy v tomto smere riadne odôvodnil.

Najvyšší súd poukazuje na str. 4 napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa uvádza, že Okresný súd Košice II po zrušení rozsudku vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a vo výroku, ktorým bol obvinený podľa § 285 písm. c/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby, pre skutok kvalifikovaný ako prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Tr. por. na hlavnom pojednávaní nesprávne doplnil dokazovanie aj ku zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c/ Tr. zák., a to prehratím obrazového záznamu, pretože skutok kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c/ Tr. zák. už nadobudol právoplatnosť dňa 9. januára 2014. Ustálil, že chybné postupoval okresný súd, keď vo svojom rozsudku z 11. februára 2014 znovu rozhodoval o právoplatnom zločine lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c/ Tr. zák. V zmysle uvedeného sú dovolacie námietky obvineného irelevantné.

Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Ako už najvyšší súd vyššie uviedol, pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie dovolacieho dôvodu uvedeného v cit. ustanovení je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa.

K dovolateľom označenému dovolaciemu dôvodu najvyšší súd uvádza, že prvostupňový súd nepochybil ani pri právnej kvalifikácii konania obvineného vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ napadnutého rozsudku, keď dospel predovšetkým k správne záveru, že k spáchaniu predmetného skutku došlo tak po stránke subjektívnej, ako aj po objektívnej stránke. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obvinený držal strelivo bez povolenia, t. j. nemal oprávnenie prechovávať a mať pri sebe zbraň a strelivo v zmysle zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných

zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov, čo postačuje na to, aby bola naplnená skutková podstata hore uvedeného prečinu. V danom prípade ide o ohrozovací trestný čin, pri ktorom postačuje hrozba abstraktného a z hľadiska času vzdialeného nebezpečenstva. Dĺžka času držby nie je stanovená, pretože páchatel' udržuje protiprávny stav. Neobstojí preto námietka obvineného, že nájdené náboje iba pozbieral a uložil do dverí auta, nepoužíval ich a nijako s nimi nenakladal, nakoľko sa jedná o trváci trestný čin.

Dovolací súd nezistil žiaden dovolací dôvod, na základe ktorého by mohol vyhovieť obvinenému a zrušiť napadnuté rozhodnutie a preto odvolanie obvineného ako nedôvodné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.